

Sygn. akt V CZ 26/11

POSTANOWIENIE

Dnia 15 czerwca 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Lech Walentynowicz (przewodniczący)

SSN Marian Kocon

SSN Bogumiła Ustjanicz (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa Wojskowej Agencji Mieszkaniowej w W.

przeciwko A. P. i P. P.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 15 czerwca 2011 r.,

zażalenia strony powodowej na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 1 grudnia 2010 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Apelacyjny odrzucił apelację powódki Wojskowej Agencji Mieszkaniowej w W. od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 28 maja 2010 r., z uwagi na to, że nie zawiera on orzeczenia o żądaniu pozwu, a jedynie uchylenie wyroku zaocznego z dnia 29 marca 2010 r. i rozstrzygnięcie o kosztach procesu, w ramach którego zasądzono na rzecz pozwanych solidarnie kwotę 6301 zł.

Powódka w zażaleniu domagała się uchylenia postanowienia w zakresie orzeczenia o kosztach procesu, objętego punktem drugim wyroku Sądu Okręgowego i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu. Zarzuciła naruszenie art. 370 k.p.c., przez niewłaściwe zastosowanie, polegające na przyjęciu, że nieistniejące jest również i to rozstrzygnięcie, chociaż zobowiązuje ją do zapłaty kosztów procesu na rzecz pozwanych. Wobec braku orzeczenia o zgłoszonym powództwie, niezasadne lub co najmniej przedwczesne jest rozstrzygnięcie o kosztach procesu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Możliwość zaskarżenia postanowienia rozstrzygającego o kosztach procesu, będącego składnikiem wyroku, wskazana w art. 394 § 1 pkt 9 k.p.c., dotyczy zarówno sytuacji, w której strona wnosi apelację, jak też, gdy kwestionując jedynie to rozstrzygnięcie, składa zażalenie. W pierwszym wypadku zaskarżenie rozstrzygnięcia o kosztach procesu jest akcesoryjne względem kwestionowania orzeczenia o powództwie i uzależnione od skutecznego wniesienia apelacji. Ponadto wobec żądania uchylenia lub zmiany wyroku w odniesieniu do istoty sprawy dzieli los jego wyniku. Nie ma zatem potrzeby wnoszenia odrębnego środka odwoławczego ani dochowania terminu wskazanego w art. 394 § 2 k.p.c., jeśli strona nie składa apelacji, to zażalenie na orzeczenie o kosztach procesu ma charakter samodzielnego środka odwoławczego, co wymaga złożenia pisma spełniającego warunki określone art. 394 § 3 k.p.c., w terminie z art. 394 § 2 k.p.c. W rozpoznawanej sprawie złożona przez powódkę apelacja była środkiem niedopuszczalnym, skierowanym do nieistniejącego orzeczenia, skoro wyrok Sądu pierwszej instancji nie zawierał orzeczenia co do istoty sprawy. Wobec tego odrzuceniu podlegało wniesione przez powódkę pismo wraz ze wszystkimi objętymi nim wnioskami, ponieważ nie było dopuszczalne wniesienie takiego pisma.

Powódka, dążąc do podważenia rozstrzygnięcia o kosztach procesu, powinna była złożyć samodzielny środek w postaci zażalenia. Nie było podstaw do przyjęcia, że żądanie zmiany tego orzeczenia zawarte w odrzuconej apelacji Sąd drugiej instancji powinien potraktować i rozpoznać jako zażalenie, niezależnie od niedochowania wskazanego w art. 394 § 2 k.p.c. terminu.

Z powyższych względów pozbawione uzasadnionych podstaw zażalenie należało oddalić, w oparciu o art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.